

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Danske Kæmpeviser til Skole-Brug udvalgte og tillæmpede af Nik. Fred. Sev. Grundtvig

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Danske Kæmpeviser til Skole-Brug udvalgte og tillæmpede af Nik. Fred. Sev. Grundtvig", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 128. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1847_896A-txt-shoot-idm9032/facsimile.pdf (tilgået 05. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Dg det var Vidrik Besandsøn,
 For han vilde Sandhed vide:
 „Saa rider jeg mig i Rosenlund,
 Dg seer, hvor Sivard mon lide.“

Det meldte Sivard i grønne Lund:
 Hift seer jeg Vidrik ride,
 Dg finder han mig, ei bliver heelt
 Et Ribbeen i min Side.

Dg Vidrik han ved paa Skimming frem,
 Han kænsed alt som en Love,
 Da rytted op Sivard den Eg med Rod,
 Han turde ei længer tøse.

Dg Dronningen haart i Hoieloft,
 Hun seer sig om saa vide,
 Hun seer ham, Sivard Snarensvend,
 Med Egen ved sin Side.

Det meldte Dronningen saa mildt,
 Der hun saae Sivard komme:
 Saa men, det var i Nød og Trang,
 Du pluffed sig en Blomme.

Dg Kongen stander ved Borgesed
 Alt i sin Brynie ny:
 „Hift kommer Sivard Snarensvend,
 Dg han leber Sommer ad Dy!“

Dg der gaar Dands paa Brattingsborg,
 Der dandses de stærke Helte,
 Der dantses og den stærklunde Svend
 Med Egen under sit Velte!

Det denner under Hov for Danste Hofmand, naar de udride.

Svonn Felding og den Tydske Dronning.

Der stunder ind til Danmark
 Saamangen en ærlig Mand,
 Der komme og Tydske Riddere seer
 End jeg opregne kan.
 De stunder ind til Danmark.

Dg det var Dannerkonningen,
 Han kaldte paa Svende to:
 „J bede Hr. Svonn Felding
 J Salen for mig indgaae!“

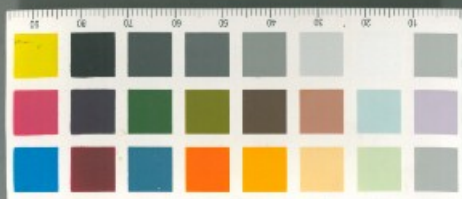
Dg ind kom Hr. Svonn Felding
 Dg stod for Kongens Vord:
 „Hvad vil J, Dannerkonning,
 Hvi sendte J mig Ord?“

„Dg hor du mig, Svonn Felding!
 Du skal i Herrefard,
 Dg du skal fare til Tydskland
 At hente min Hjertenskiar.“

„Dg skal jeg fare til Tydskland
 Dg hente eders Hjertenskiar,
 Da ved J vel, det nytter ei,
 At jeg kommer ene der.“

Vel hundred' Brynjelærdte
 Mig folge af eders Gaard!
 Saa arler selv jeg Raaben
 Med Hoer af Sobel og Maar.“

Saa seled han til Tydskland,
 Var Danst i Sind og Skind,
 Dg saa gifl han i Hoieloft,
 For Tydskland's Konge ind.

„Hil sidde I, Konning heilbaeren,
Alt over eders herde Bord!
Nu kongen af Danmarks Rige
Har sendt eder Bils-Ord.“

Det meldte Hr. Svann Fjelding,
Det første, han Juttelil saae:
„Dg Skam faar begge de Hænder,
Som skalde dine Dine to!“

„Dg hør du, Hr. Svann Fjelding!
Du spotte mig ei til Harm!
Jeg haver det serjante spurgt,
Du er et Slegfredsbarn.“

„Dg om jeg er et Slegfredsbarn,
Har Hrønder jeg med de Bedste,
Saa jeg kan lide Skarlaget ved,
Dg ride med hundrede Heste.“

„Men der er aldrig saa arg en Skalk,
Haver han et var røde Højer,
At naar han kommer i Tydskland ud,
Han jo af sin Slægt sig roser.“

„Dg der er aldrig saa arg en Svilt,
Haver han en guleprængt Hue,
Naar han kommer ind til Danneværk,
Han falder sig jo en Jene.“

Men Veren blæser saa blidelig,
Dg Volgen leger paa Sand,
Det hjælper ikke, vi tove her,
Langt fra vort Høvederland.

Bil I da følge, saa er det Tid,
Min Herrer, han saar sin Bille*),
Den Gud, som sammenføjer let,
Han eder og snart afskide.“

Dg det var Hr. Svann Fjelding,
Tog Juttelil i sin Arm,
Saa satte han hende saa trofast ned,
Det gjaldt i høer hendes Larm.

Dg det var Hr. Svann Fjelding,
Han styred sin Snekke til Land,
Dg det var Dannefongen,
Han tumled sin Hest paa Sand.

Dg det var Hr. Svann Fjelding,
Han vistede med sin Hat:
„Min Herrer, I sprænge ei Hørs idag!
Vi har ikke Høyden sat.“

Saa tog de strax den unge Brud,
Dg forde hende op i Land,
Dg hende timestes Hæder stor,
Af Keinde saarelsom Mand.

De satte hende i Gyldenarm,
Med Vælskene saa prub,
Dem gav hende Dannefongen,
Hør han tog hende til Brud.

„Rigt Godt man heit skal sætte,
Dg sjelden see deril;
Saa mangen er Skæbne i Vrylluposærd,
Saa underlig gaar det Spil.“

*) Bille.

Det meldte Jomfru Juttelil,
Der hun det Brudehus saae:
Gid de faae Skam, de Tommermand,
Som her lagde Sinn oppaa!

Gid de faae Skam, de Tommermand,
Som her toge El og Mad!
Dg saa faae han, Svenn Felding selv,
For uselt han bar sig ad!

Det meldte Hr. Svenn Felding,
Han funde den Spot ei lide:
Saa vende I eders Bogn omkring
Dg lade ad Tyststand glide!

Det meldte Hr. Peter Kæmpfer vrede,
Han var en Kæmpe saa stark:
Idag saa vil jeg dyste med dig
Om Hørs og hundrede Mark.

„Alt nok saa haver jeg Heste paa Stald,
Dg Penninge i mit Bære*),
Men jeg vil dyste med dig idag
For Danst Jomfruers Ære.“

Det første Ridt, de sammen red,
De Kæmper var begge saa starke,
Inder sevang Svenn Feldings Spar,
Deres Skjelde drev langt i Marke.

Da loe hun, Jomfru Juttelil,
Hun smilede under Starlagen Skind:
„Saadanne er alle mine Hofmand,
Jeg ferde i Danmark ind.“

*) Bærg: o: Glemme.

Det andet Ridt, de sammen red,
De Kæmper vare saa vrede,
Da sank Hr. Peters Hest i Rux,
Hans Hoved drev langt paa Hebe.

Da grød hun, Jomfru Juttelil,
Dg Hænderne sammen slog:
„Ufselig jeg ind til Danmark kom
Med stærkeste Kæmper to.“

Da loe han, Dannekonning, smaat,
Han smilede under Starlagen red:
„Saadanne er alle de Danst Hofmand,
Som jeg giver Guld og Bred.“

Dg det var aarle, fru Juttelil,
Hun krævede Morgengave:
„Svenn Feldings Hoved I give mig!
Jeg vil ikke andet have.“

„Jeg giver dig Selv, jeg giver dig Guld,
Dg Børg hos mig at volde*)
Men aldrig faer du en Draabe Blod
Af Danneemand de bolde.“
De stunder ind til Danmark.

Svenn Feldings Pillegrimsferd.

Dg det var Hr. Svenn Felding,
Dg han red sig til Rom,
Hver Danst Pillegrim maa love,
At han der nogetid lom.

*) at raade for.

